

Горзов О.П.

здобувач,

Ужгородський національний університет

ОСОБЛИВОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ І РОЗВИТКУ ФРС

Федеральна резервна система США (Federal Reserve System) – центральна установа у банківській системі, що відповідає за монетарну політику США, центральний банк («банк банків», агент уряду при обслуговуванні державного бюджету [2]. Це система приватних банків, що виконує роль центрального банку США.

ФРС є квазідержавною структурою з приватними компонентами, в яку входять: призначувані Президентом США Рада керуючих ФРС, Федеральний комітет з відкритого ринку (Federal Open Market Committee), дванадцять регіональних Федеральних резервних банків – фіскальних агентів Казначейства США, численні приватні банки (отримують невідчужувані акції Федеральних резервних банків фіксованої прибутковості в обмін на резервний капітал) і різноманітні консультаційні ради.

Першим закладом, який виконував функції центрального банку США був Перший банк Сполучених Штатів, створений Александером Гамілтоном у 1791 р. Його повноваження не були продовжені у 1811 р. У 1816 р. був утворений Другий Банк Сполучених Штатів, його повноваження не були продовжені у 1836 після того, як він став об'єктом критики з боку президента Ендрю Джексона.

З 1837 по 1862 рр., в Еру вільних банків, центрального банку формально не існувало. З 1862 до 1913 рр. у США за відповідним законом діяла система національних банків. Серія банківських панік у 1873, 1893 і 1907-м роках створила серйозний попит на створення централізованої банківської системи [3]. Саме тому у 1913 році шляхом прийняття Закону про Федеральний резерв було створено Федеральну резервну систему.

Ідея створення центрального банку належала Нельсону Олдрічу, лідеру республіканців сенату, який заснував дві комісії: одну для глибокого вивчення американської грошової системи, іншу (яку очолював самостійно) – для вивчення та підготовки звітів про європейські банківські системи.

Приїхавши до Європи з негативним ставленням до центральних банків, Олдріч змінив свою думку, вивчивши німецьку банківську систему, і прийшов до висновку про її переваги перед системою випуску державних облігацій, яку раніше вважав кращою. Ідея створення центрального банку спочатку зустріла жорстку критику з боку опозиційних політиків, які ставилися до неї з підозрою і висували проти Олдріча звинувачення в необ'єктивності через його близькі стосунки з багатими банкірами (такими, як Дж. П. Морган) та зважаючи на шлюб його дочки з Джоном Д. Рокфеллером-молодшим.

Олдріч виступав за повністю приватний центральний банк з мінімальним втручанням держави, але пішов на поступку в тому, що держава повинна бути представлена в Раді директорів. Більшість республіканців схвалювали план Олдріча, але їх підтримки було недостатньо для проходження закону в

Конгресі. Прогресивні Демократи воліли мати резервну систему, яка перебуває у власності й під управлінням держави, непідконтрольну фінансовій системі Уолл-стріт. Консервативні Демократи захищали ідею приватної, але децентралізованої резервної системи, яка через децентралізацію виводилася би з-під контролю Уолл-стріт [3].

І зрештою Закон про створення ФРС був ухвалений Конгресом і підписаний президентом Вудро Вільсоном 23 грудня 1913 р.

Тобто у 1913 році Конгрес віддав Америку у вічне боргове рабство приватної Федеральної Резервної системі, надавши їй право друкувати гроші і контролювати американську економічну систему.

Хоча за законом про Федеральну Резервну систему від 1913 імена власників банків зберігаються в секреті, Р.Е.МакМастер, видавець «The Reaper», через конфіденційні зв'язки з банками Швейцарії, з'ясував, що контрольним пакетом акцій Федерального Резерву володіють наступні банки: Лондонський і берлінський банки Ротшильда, Паризький банк Lazard Brothers, Італійські банки Israel Moses Sieff, Гамбурзький банк Warburg, Нью-Йоркський банк Kuhn Loeb, Нью – Йоркський банк Lehman Brothers, Нью – Йоркський банк Goldman Sachs, Нью – Йоркський банк Chase Manhattan (контролюється Рокфеллерами).

Дослідники підраховали, що у 1913 році в уряді США не було боргів і середня заробітна плата становила 633 дол., що у перерахунку на золото = 30,6 унції золота. Так як в червні 2011 р. ціна золота перевищила 1500 дол. за унцію, а середня зарплата оцінюється в 42.000 дол., то сьогоднішня середня зарплата в перерахунку на золото складає всього лише 28 унцій, тобто на 5,5% менше, ніж у 1913 р. Зростання цін у цілому і на золото відбувся від безконтрольного друкування доларів ФРС і соціалістичних тенденцій Обама. Борг же США виріс з нуля в 1913 р. до 14,4 трильйона дол. до 2011.

Історії створення і функціонування ФРС присвятив свою книгу Юстас Муллінс. У книзі «Таємниці ФРС» він детально описує виникнення, історію і зміст ФРС, а також її зв'язок і вплив на міжнародні події. Він вважає, що 23 грудня 1913 Конгрес США (Палата представників і Сенат) віддав у кабалу американський народ, прийнявши «Закон про Федеральну резервну систему» і передавши всю владу над грошима і кредитом Америки в руки іудейської купки міжнародних банкірів, під загальним керівництвом клану Ротшильдів. При чому автор зазначає: «Коли я почав дослідження в 1948 році, ФРС було всього тридцять чотири роки. Про неї ніколи не згадувалося в пресі. Я був звільнений з числа співробітників Бібліотеки Конгресу після того як я опублікував це Експозе в 1952 році, ставши єдиною людиною, яка коли-небудь була звільненою зі штату з політичних мотивів. Коли я подав до суду, суд відмовився розглядати цю справу. Німецькі видання цієї книги були спалені в 1955 році, ставши єдиними книгами, спаленими в Європі з часів Другої світової війни. Я пережив безперервні переслідування з боку державних установ. Моя сім'я також страждала від переслідувань».

На питання, хто володіє акціями Федеральних резервних банків, автор дає наступну відповідь: це династичні сім'ї правлячого Світового порядку,

інтернаціоналісти, які не лояльні ні до раси, ні до релігії чи нації. Це такі сімейства, як Ротшильди, Варбурги, Шиффи, Рокфеллери, Гаррімани, Моргани і інші відомі як еліта, або «товстосуми».

Автор книги стверджує, що Федеральна резервна система зовсім не є федеральною, у неї немає резервів, і це не система, а, швидше, злочинний синдикат. Вона є результатом злочинної діяльності синдикалістського міжнародного консорціуму династичних сімейств, які є складовими того, що автор іменує «світовий порядок». Федеральна резервна система є центральним банком, працюючим в Сполучених штатах. Він повністю є приватною власністю, хоча і прагне створити видимість урядової установи. Він має право друкувати і випускати гроші, традиційно прерогатива монархів. Він створений для забезпечення фінансування воєн. Він функціонує як грошова монополія, що має всю владу над усіма грошима і кредитом народу.

Уряд США ніколи не мав жодної акції Федерального резервного банку. Це шарада пов'язана з тим, що президент США призначає гувернерів Федеральної резервної системи, які потім затверджуються Сенатом. Секретний автор закону, банкір Пол Варбург, представник банку Ротшильдів, зі стелі підібрав назву «Федеральний» для закону який він написав для досягнення своїх двох улюблених прагнень – «еластичної валюти», а також сприяти операціям з акцептами, міжнародними кредитами торгівлі. Варбург був засновником і президентом Міжнародної корпорації акцептів і заробив мільярдні прибутки від торгівлі цими комерційними паперами.

Закон про Федеральну резервну систему передбачає, що акції Федеральних резервних банків не можуть бути куплені або продані на будь-якій фондовій біржі. Вони передаються у спадок, як майно «товстосумів».

Членам шістдесят третього Конгресу при прийнятті Закону про ФРС нічого не було відомо про центральний банк або його монополістичну діяльність. Багато з тих, хто проголосував за законопроект були обмануті, інші були підкуплені, інші були залякані.

Останнє положення закону про Федеральну резервну систему 1913 року, глава 30, говорить: «Право вносити зміни, модифікувати або скасувати даний закон збережено». Ці слова означають, що Конгрес може в будь-який час внести пропозицію про скасування Федеральної резервної системи, або викупити акції і зробити її частиною міністерства фінансів, або змінити систему, як вважає це за потрібне. Він ніколи цього не робив.

Отже, Федеральна резервна система є приватним банком, що друкує долари, у якого США беруть гроші у борг під відсотки. Така ситуація суперечить Конституції США, де право друкувати гроші надано виключно Конгресу США.

З установою Федеральної резервної системи було узаконено таємний уряд, що складається з найбагатших людей світу. Федеральна резервна система друкує валюту США. Єдиним президентом, серйозно налаштованим змінити Федеральну резервну систему і друкувати гроші США самостійно, був Джон Кеннеді.

Правовий статус ФРС визначений Законом про ФРС у вигляді особливої фінансової установи, що об'єднує риси як незалежної юридичної особи, так і публічного державного агентства.

Хоча ФРС підпорядковується безпосередньо Конгресу, згідно із законом Конгрес або президент не можуть здійснювати політичного тиску на її керівників. Незважаючи на це Рада керуючих має координувати свої дії з політикою президентської адміністрації та Конгресу. Федеральна резервна система не отримує фінансування від Конгресу, але на оперативні витрати стягує гроші з прибутків від інвестицій та з плати за надані послуги. Коли виникає суперечність – прагнути одержувати прибутки чи служити інтересам суспільства, ФРС має вибрати друге.

Список використаних джерел:

1. <http://fingal.com.ua/content/view/674/83/1/1/>
2. <http://uk.wikipedia.org>
3. Юстас Муллінс. Таємниці ФРС

Калантарова А.Р.

студентка,

Запорізький національний університет

ІНДУСТРІАЛЬНІ ПАРКИ ЯК МЕХАНІЗМ ЗАЛУЧЕННЯ ІНОЗЕМНИХ ІНВЕСТИЦІЙ

Створення сприятливих умов для залучення інвестицій є основою економічного розвитку будь-якої країни світу, оскільки дозволяє розвинути інфраструктуру, відкрити нові та модернізувати існуючі підприємства, запровадити інноваційні технології, створити робочі місця та підвищити конкурентоздатність економіки. Водночас існування ефективного інвестиційного середовища в країні можливе лише за умов використання дієвих інвестиційних інструментів. Одним із таких інструментів є створення та функціонування індустріальних парків.

Більшість економічно розвинутих країн світу досягли позитивних результатів саме завдяки створенню індустріальних парків. Так, досвід зарубіжних країн показує високу ефективність індустріальних парків. Наразі в США діє 400 подібних парків, в Чехії – близько 140, в Польщі – понад 60, в Туреччині – 262 індустріальні парки. У В'єтнамі, де створено близько 200 індустріальних парків, на них припадає 25% ВВП та 40% залучених інвестицій. У Чехії на 1 євро державного фінансування припадає 43 євро іноземних інвестицій [1]. Світова практика щодо роботи індустріальних парків у Чехії, Польщі та Туреччині показує, що: на 1 га площі індустріального парку приходиться від 1 до 5 млн. дол. США інвестицій та створюється від 20 до 50 робочих місць [2].